

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 20 de desembre del 2018

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sr. Jaume TOR PORTA, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit de 16-3-2015, la representació processal del Sr. A.F.S. formulava demanda pel procediment laboral contra la societat XXX, SLU sol·licitant es dictés Sentència condemnant aquesta darrera a satisfer al seu representat els conceptes i imports que detallava i concretava en el cos del seu escrit, declarant l'existència d'un desistiment justificat del treballador o subsidiàriament d'un comiat fet en forma indeguda; condemnant la demandada a declarar i cotitzar prop de la CASS les quantitats reclamades, excepte les corresponents als interessos legals i les que ja s'haguessin cotitzat;

condemnant l'adversa al pagament de les costes judicials del present procediment, inclosos els honoraris d'advocat i procurador d'aquesta part.

II.- El 27-9-2017, la representació processal de la societat XXX, SLU contestava la demanda articulada de contrari oposant-se a les pretensions que s'hi contenien interessant es dictés Sentència desestimant-la i condemnant a l'adversa la pagament de les costes judicials causades, incloent-hi els honoraris d'advocat i procurador.

III.- Una volta practicades les proves proposades i considerades necessàries i evacuat el tràmit de conclusions, en data 27-6-2018, l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle dictava Sentència amb la següent part decisòria:

“Que desestimant íntegrament la demanda principal interposada pel Sr. A. F.S. contra la societat mercantil andorrana unipersonal per participacions “. S.L.U.”, ha d'absoldre i absol lliurement a la darrera de tots i cadascun dels pediments efectuats de contrari, amb imposició de les costes processals d'aquesta instància segons s'ha determinat en el darrer considerant”.

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal del Sr. F. i mitjançant escrit de conclusions presentat en data 12-10-2018 demana es dicti Sentència disposant la revocació de la decisió d'instància al respecte dels pronunciaments pels quals s'articulaven greuges, tot i pronunciant Sentència que acollís íntegrament les pretensions que es contenien en el seu escrit rector. Alhora interessava que en aquesta alçada es practiqués la prova testifical que en la instància havia estat declarada impracticable.

La part recorreguda, pel contrari, interessa la desestimació del recurs interposat amb íntegre confirmació de la decisió recorreguda el tot amb imposició a la recurrent de les costes d'aquesta alçada.

V.- Per decisió interlocutòria de 22-11-2018, es decidia no donar lloc a la pretensió probatòria adduïda pel Sr. F. mitjançant l'escrit de greuges presentat

en tràmit d'apel·lació.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Jaume TOR PORTA.

FONAMENTS DE DRET

I.- No es discuteix que el Sr. F. iniciava una prestació laboral per compte del restaurant XXX el dia 9 de maig del 2009 en qualitat d'encarregat de cuina i que el dia 30 de maig del 2017 se li notificava una sanció disciplinària per una falta greu, per la qual se'l sancionava durant tres dies de sou i feina, sanció que va complir entre els dies 5 a 9 de juny del 2017. També s'admet que el dia 10 de juny del 2017, en que el treballador havia de incorporar-se al seu lloc de treball, el Sr. F. es trobà al carrer amb el Sr. M., administrador únic de la mercantil demandada, desconeixent-se exactament els termes de la seva conversa, sense però que es discuteixi que a partir d'aquesta data el treballador no es tornava a reincorporar al seu lloc de treball. Tampoc es qüestiona que el dia 13 de juny posterior, l'empresa XXX va donar de baixa el treballador prop de la CASS amb efectes el dia 10 de juny del 2017 i que el dia 12 de juny del mateix any, el demandant va rebre en el seu compte bancari una transferència per import de 1400 € que corresponien al salari del mes de maig anterior. Finalment s'admet que el dia 17 de juny del 2017, el treballador iniciava una prestació laboral per compte d'un tercer i que el dia 5 de juliol del 2017 trametia una carta en que en essència sostenia ratificar la seva decisió de rescindir unilateralment i sense preavís el contracte laboral que l'unia amb la mercantil demandada pels motius que en la mateixa es detallen.

En aquestes coordenades el Sr. F. interposava una demanda laboral en que pretenia la condemna de la mercantil demandada a satisfer la suma de 10.156,23 € en concepte d'hores extraordinàries realitzades pendents de retribució. D'altra part, sostenia que el dia 10 de juny del 2017 havia comunicat a l'administrador de la societat demandada que no aniria més a treballar si no invalidava la sanció que havia estat imposada, li abonava el salari del mes de maig, el reposava en les seves funcions professionals, i li retribuïa les hores extraordinàries pendents de pagament, considerant que en aquest data havia

desistit de la relació laboral de manera justificada i en aquest context reclamava la indemnització prevista per l'article 97.3 del CRL i subsidiàriament en l'eventualitat que es considerés que la relació laboral havia estat resolta per l'empresari sostenia que el seu acomiadament havia intervingut de manera indeguda el que també li obriria el dret a obtenir la indemnització legal fixada. En un altre ordre d'idees, reclamava la prima de responsabilitat que va deixar de percebre a partir del mes de maig, exigia la retribució de les vacances guanyades i no realitzades, dels festius treballats i no recuperats així com dels dies de descans setmanal que li corresponien i que no va gaudir.

La societat demandada s'oposa a la reclamació articulada de contrari. En primer terme sustenta que si bé el dia 10-6-2017 el Sr. F. i el Sr. M. s'havien trobat al carrer, el primer havia fet saber al segon que no tornaria més a la feina, desistint per tant el mateix de manera unilateral del contracte de treball. Al respecte dels havers laborals pretesos, referia que les hores extraordinàries que li corresponien havien estat liquidades al treballador i el mateix havia signat els butlletins de salari corresponents de tal manera que ara no podia el mateix anar contra els seus propis actes. Quant a la prima que de contrari es pretenia, l'empresa havia reorganitzat la cuina de restaurant rellevant el Sr. F. de les seves funcions de responsable de cuina, moment a partir del qual va deixar de percebre l'esmentat emolument salarial. Al respecte de les vacances, sostenia que en la liquidació de la nòmina que es va practicar se li varen liquidar els 9,75 dies de vacances que li corresponien i que els dies festius reclamats havien estat degudament retribuïts o compensats amb dies de descans en la modalitat que enumerava.

La sentència dictada pel Tribunal Unipersonal del batlle rebutja la indemnització reclamada a l'empara de l'article 98 del codi de relacions laborals (CRL), sostenint fonamentalment que el treballador no havia justificat el concret contingut de la conversa mantinguda el 10 de juny del 2017 amb el senyor M. i que aquesta carència probatòria sols el podia perjudicar amb ell. Afegia que el Codi de Relacions Laborals, era clar en relació a les formalitats que havien de concórrer en el desistiment justificat de la persona treballadora, precisant que aquestes no concorrien en el desistiment que hauria intervingut el 10-6-2017 i

que aquesta irregularitat no podia ser pal·liada a través de la carta de desistiment justificat de 5 de juliol del 2017, quan ja feia uns dies que treballava per un tercer, doncs la relació laboral havia estat ja resolta amb anterioritat. En aquesta situació, referia que res es podia reprotxar a l'empresari per haver, el 13 de juny del 2017, donat de baixa el treballador prop de la CASS, amb efectes al dia 10 anterior doncs sabia que a partir d'aquesta data el senyor F. no es tornaria a presentar al seu lloc de treball en haver desistit del mateix. En relació als havers laborals reclamats, les pretensions del treballador també eren desestimades, amb fonament a l'absència de prova que justificués les hores extraordinàries i descans que es reclamava. Al respecte de la prima pretesa, es sostenia que per raó de l'organització de l'empresa el demandant havia deixat de realitzar la prestació a la qual aquesta s'associava. Finalment en relació a les vacances i als dies festius treballats, es raona que de les proves practicades i de les liquidacions realitzades per la defenent s'extreia que tampoc res es devia pels esmentats conceptes.

Contra aquesta Resolució s'alça la part recurrent amb fonament als greuges que s'examinen en els apartats següents.

II.- El primer motiu del recurs intervé en relació a la decisió desestimàtoria adoptada al respecte de la indemnització per acomiadament fet de forma indeguda o desistiment justificat del treballador que es reclamava.

En relació al mateix es sosté que allò que el dia 10-6-2017 el Sr. F. havia manifestat a l'administrador de la mercantil XXX, SLU era que no tornaria a treballar si l'empresari no complia determinats requisits, donant-li l'oportunitat de reconduir la situació i que en tot cas era lícit per part del treballador de deixar d'assistir al lloc de treball quan existien incompliments flagrants de la normativa laboral, insistint però en que aquell dia no havia desistit del seu lloc de treball. Afegia que no podia existir prova al respecte de la discussió que es va produir el dia 10 de juny atès que no van existir testimonis de la mateixa. En tot cas sostenia que la conclusió assolida per la instància menystenia la doctrina d'aquesta Sala continguda en les Sentències dictades en els rotlles TSJC-312/16 i TSJC-85/16 a partir del moment en que mai havia existit una

voluntat clara i inequívoca del treballador de desistir del contracte de treball i que la versió del Sr. F. restava avalada per la realitat dels incompliments de la contrapart (impagament del salari del mes de maig, les hores extraordinàries no eren correctament retribuïdes, la sanció disciplinària que li havia estat imposada no era ajustada a dret i finalment s'havia modificat les seves atribucions laborals de manera arbitrària). Considerava d'altra part que els propis actes de la societat demandada confirmaven la seva versió dels fets. En aquest sentit referia que el dia 12 de juny, la mercantil demandada únicament havia satisfet el seu salari, esdevenint incongruent que no hagués també pagat el "finiquit" (el que va fer el dia 19m de juny) si com ho afirmava la contrapart, dos dies abans havia desistit unilateralment del seu lloc de treball. En la mateixa línia referia que el fet que s'esperés el dia 13 de juny del 2017 per donar-lo de baixa prop de la CASS confirmava que el dia 10 de juny no havia desistit del seu lloc de treball, afegint que tampoc impedia aquesta conclusió el fet d'haver iniciat altre activitat el dia 17 de juny. Al·legava que si l'empresari considerava que el treballador havia resolt la relació laboral i no tenia prova d'aquest fet el que havia d'haver fet era procedir al seu acomiadament disciplinari a l'empara de les previsions de l'art. 104.1 (TSJC-221/17). De manera subsidiària, en l'eventualitat en que es considerés que l'actuació de l'empresari no havia comportat un acomiadament fet en forma indeguda, remarcava que la relació laboral s'havia de considerar vigent fins el dia 5-7-2017, moment en que havia estat resolta pel treballador per mitjà de la carta de desistiment que obra en autes en que es ratifica la intenció secundària del treballador de tal manera que considerava s'havia de retrotreure el desistiment al dia 10 de juny, retroacció aquesta que afavoria l'empresa.

Abans d'endinsar-nos en l'examen de l'aparell argumental introduït pel recurrent en suport al seu primer motiu del recurs, escau examinar la congruència del mateix en relació al que havia estat introduït en la instància i això en atenció a la regla "pendente appellatione, nihil innovetur". En efecte, no poden les parts en la segona instància del procés sol·licitar la reforma de la sentència de primera instància invocant fets, proves o excepcions noves, sinó només per les mateixes adduïdes oportunament en la primera instància del procés, en els límits de la pretensió impugnatoria. I, correlativament, no pot el

Tribunal “ad quem” conèixer i resoldre qüestions o problemes diferents dels plantejats en la primera instància, o fets nous introduïts extemporàniament en el procés, ja que al Tribunal de segona instància se li ha de proposar la mateixa “res iudicanda” sobre la qual ha jutjat el jutge “a quo”.

En el supòsit que ara s'examina s'observa com en el seu escrit iniciador, el Sr. F. sostenia (cfr. fets quart i cinquè, foli 5) que el treballador havia desistit de la relació laboral el dia 10 de juny del 2017, moment en que havia posat en coneixement del Sr. M. la seva voluntat de posar fi a la relació laboral pels motius indicats en el cos de l'escrit i que en l'eventualitat en que es pogués considerar que no havia desistit el dia 10 de juny s'hauria de considerar resolta a iniciativa del seu representat a través de la carta de 5 de juliol. De manera subsidiària sostenia que hauria estat acomiadat de forma indeguda per l'empresari a partir del moment en que aquest no havia tramès cap carta d'acomiadament ni havia respectat les formalitats exigibles.

En aquesta alçada, el plantejament introduït resulta divers: ja no es sosté que havia desistit del seu lloc de treball el dia 10 de juny del 2017, sinó que el que s'invoca és que en dit dia s'havia advertit l'empresari de que si no s'acomplien les seves exigències verbals no tornaria a treballar, i que en realitat havia estat l'empresari qui l'havia acomiadat de forma indeguda en no respectar les exigències formals escaients. Únicament de manera subsidiària es mantenia que el seu acomiadament havia operat el dia 5-7-2017 en que havia ratificat la seva intenció secundària que havia exposat el dia 10 de juny.

En aquesta eventualitat, escau apreciar que els termes del debat en aquesta alçada han estat alterats en relació d'aquells que es varen produir en la instància, extrem aquest que suposa una infracció a la regla de la “mutatio libelli” que no permet el seu examen, havent de rebutjar-se el primer motiu del recurs que es plantejava

III.- El segon motiu del recurs intervé en relació al rebuig adoptat en quant a la reclamació que s'articulava en concepte d'hores extraordinàries.

Segons les indicacions del Sr. F., les hores extraordinàries reclamades haurien intervingut en el període comprès entre els mesos de juliol de 2016 a juny del 2017 en que sostenia treballava un total de 63 hores setmanals i que quantificava en el global de 10.156,23.- € de la qual havia de descomptar-se la quantitat que per dit concepte havia satisfet l'empresari en el període assenyalat. La seva reclamació es recolza en aquell document excel que incorpora a la demanda (folis 17 i 18) del qual s'extreu que la prestació de treball diària seria de 10,5 hores, que resulten de l'horari de treball següent: (10 a 16 hores i de 19 a 23'30 hores).

La Sentència d'instància rebutja aquesta reclamació sostenint que la realització de les hores extraordinàries que l'actor invocava no resultava degudament acreditada i en aquesta alçada la part sosté que la decisió del Tribunal "a quo" amb aquesta afirmació realitzada menystenia la regla relativa a la càrrega de la prova tal i com havia estat admesa per anteriors decisions d'aquesta Sala. Afegia que de la prova testifical practicada s'extreia que els horaris figurant en el llibre de treball no s'adequaven a la realitat i que en tot cas, el nombre d'hores treballades era superior. Ressaltava alhora que dels propis butlletins de salaris obrant en les actuacions s'extreia que la prestació de treball diària era de 10 hores el que implicava que setmanalment es treballessin 60 hores i es generessin 20 hores extraordinàries la totalitat de les quals no havia estat retribuïda per la societat demandada com sia que sols s'havia satisfet un total de 3.323,59.- hores quan en aquest supòsit corresponia la suma de 7.794,66.- €.

A comptar de la Sentència de 18-10-2012 (TSJC-136/12) és constant la doctrina d'aquesta Sala segons la qual *"quan el treballador aporta almenys, un principi de prova –que revesteixi un mínim de precisió per autoritzar la defensa de l'altra part- i que l'empresari no produeixi cap element fàctic en ordre a provar els horaris efectivament executats, les esmentades carències poden dur a la seva condemna"*. En el supòsit examinat, el Sr. F. ha interessat la pràctica de prova testifical prop de treballadors de la demandada (Sr. L.F.P. foli 128, S. P.C.C. foli 132, i F.A.R., foli 135) i si bé tots tres han confirmat la versió del

demandant quan a horaris i quan al fet que els llibres de treball no corresponien amb la realitat, no obsta que aquest darrer document es troba degudament completat pel que es refereix al compte d'hores, no podent-se oblidar que segons l'article 62.3 la signatura d'aquest document intervé a títol de conformitat. En aquest context, ha de considerar-se que la doctrina dels actes propis ("venire contra proprium actum non valet") esdevé plenament aplicable. Es tracta d'una doctrina, plenament vigent en el dret andorrà quina aplicació hem pogut admetre en diverses ocasions (cfr. TSJC115/15, TSJC-23/16 ...). La mateixa troba el seu fonament en la protecció de la confiança i en el principi de la bona fe que imposa un deure de coherència i limita la llibertat d'actuació doncs vol que ningú pugui fer valdre una pretensió que contradigui la conducta pròpia observada amb anterioritat.

El que si però que ha de prosperar, és la pretensió subsidiària en els termes que seguidament s'assenyalen. Aquesta Sala ha realitzat l'esforç de sumar totes les hores de treball treballades en el període examinat en atenció a les indicacions exactes que figuren en el llibre d'hores. En aquest període, i sense que s'hagi pogut comptabilitzar el mes d'abril del 2017 per raó de no haver estat aportat per cap dels litigants a les actuacions, s'extreu que el treballador ha efectuat un total de 2.338,50 hores, de les quals 718,50 hores són extraordinàries i la resta s'inclouen dins de la jornada legal de treball de 40 hores setmanals. Repercutint a aquestes hores els increments salarials previstos en l'art. 62.2 del CRL, 144 hores s'inclouen en la primera franja (increment del 25%), 141,50 hores en la segona (increment del 50%) i finalment 433 hores s'han d'incrementar en un 75%. Segons el butlletins de salari, el preu de l'hora extraordinària de primer grau ascendia a 7,93.- €, el de segon grau a 9,52.- € i el de darrer grau a 11,11.- €, de tal manera que les hores extraordinàries degudes pel període esmentat ascendien a: $144 \times 7,93 + 141,50 \times 9,52 + 433 \times 11,11 = 7.299,62$.- € bruts. Atès que en l'esmentat període les hores efectivament retribuïdes per l'empresari varen ascendir a 3.323,59.- € bruts, haurà d'estimar-se la demanda a concurrència de la suma de 3.976,03,- € amb el benentès que la suma resultant haurà de ser incrementada dels interessos legals comptadors des del moment en que cada hora havia de ser satisfeta i fins el dia del seu total pagament (art. 84.3 del CRL) i que haurà de ser fixada

en seu d'execució en atenció als llibres horaris aportats per la representació processal de la part recorreguda en període de proves.

IV.- Altre motiu de greuge intervé en relació a la decisió denegatòria adoptada en relació a la prima corresponent al mes de maig del 2017.

La part recurrent sosté que el butlletí de salari aportat per la contrapart relatiu al mes indicat preveia el pagament de l'esmentada prima (foli 89) de tal manera que ara no li podia ser negada (foli 89). En tot cas indicava que encara que no existís el reconeixement exprés de l'empresari la mateixa seria deguda a partir del moment en que no s'indicava ni constava els motius pels quals ja no es va pagar.

S'ha de convenir amb la part demandant que el butlletí de salari del treballador corresponen al mes de maig indicat preveu el pagament de la prima ara reclamada el que suposa un salari de 1.600.- € i que en canvi, la transferència que va rebre al seu compte bancari ascendí únicament a la quantitat de 1.400.- €. L'Article 83.3 del CRL estableix en relació al butlletí de salari, una presumpció simple al respecte de l'existència o la inexistència dels diferents conceptes retributius, i del seu import. No obstant, aquesta presumpció no intervé "iuris et de iure", de tal manera que pot ser desautoritzada a través de prova contrària.

No es discuteix en aquesta alçada que el pagament de la prima ara reclamada s'associava a la realització de tasques de responsabilitat en la cuina de la mateixa manera que també s'admet que en el mes de maig el Sr. F. no les va realitzar. Si el treballador considerava que les tasques de responsabilitat que tenia li van ser privades de manera arbitrària per l'empresari podia desistir justificadament del seu lloc de treball i reclamar les indemnitzacions escaients, però el que no pot ara és obtenir un complement salarial associat a la realització d'una concreta prestació que ell mateix admet no va efectuar emparant-se en un error de l'empresari.

Aquest motiu del recurs ha de ser rebutjat.

V.- El Sr. F. discrepa també de la Sentència recorreguda a partir del moment en que rebutja la reclamació articulada en concepte de dies festius treballats i no recuperats. Sosté que els dies festius treballats i no recuperats serien els següents: 15-8-2016, 8-9-2016, 1-11-2016, 8-12-2016, 25 i 26-12-2016, 1-1-2017, 6-1-2017 i 14-4-2017.

Si es recorre al llibre d'hores s'observa com el 15-8-2016 va ser treballat. La societat demandada invoca que dit festiu hauria estat recuperat mitjançant els festius realitzats el 6-2-2017 i 8-5-2017. Si bé en el llibre d'hores apareix que el treballador va gaudir de festa setmanal (FS) durant la tarda, en cap moment s'indica que va ser per recuperar l'esmentat dia.

Pel que es refereix al 8-9-2016 apareix com a festiu en el llibre horari i per tant ha de considerar-se que en l'esmentat dia el treballador no va treballar.

Pel que es refereix a l'1-11-2016 i 8-12-2016 aquests van ser liquidats en la liquidació laboral.

El dia 25-12-2016 va ser retribuït per l'actora a través de transferència bancària de 26-9-2017 (foli 35).

El dia 26-12-2016 va ser recuperat el dia 27 de febrer tal i com es pot apreciar en el butlletí horari del mes esmentat (foli 87).

En relació a l'1 de gener de 2017, la part demandada sosté que s'hauria recuperat els dies 11, 12 i 25 de gener del 2017. Únicament en el festiu realitzat el 25 de gener (foli 86) apareix que es recuperava l'1 de gener, en relació als restants dies únicament es menciona que corresponien a festes setmanals.

Pel que es refereix al festiu del 6-1-2017 s'indica que es va recuperar el 8 posterior. En el llibre horari apareix la menció RFC (recuperació festiu calendari) i atès que el mateix no correspon a cap altre dia festiu pendent de realitzar, cal considerar que el mateix ha resultat degudament compensat.

Finalment, en relació al 14 d'abril, aquest es va compensar el dia 10 de març anterior (foli 88), sense que sigui obstacle que aquesta hagi intervingut amb anterioritat al dia festiu.

En atenció a l'exposat considerem que caldrà retribuir els festius corresponents al 15-8-2016 i un dia dels resultants de l'1-1-2017, doncs en definitiva l'empresari no ha acreditat haver-los compensat durant la vigència de la relació laboral ni amb la liquidació practicada. Atès que segons el llibre d'hores el dia de festa es retribuïa a 50,77.- € correspondrà al treballador per aquest concepte la suma de **101,54.- € bruts**, que escaurà incrementar amb els interessos legals comptadors a partir del 10-6-2017, data de l'extinció del contracte de treball, i fins el seu total pagament.

VI.- La part recurrent també discrepa de la decisió recorreguda, quant rebutja la reclamació articulada en concepte de 12 dies de descans no gaudits, sostenint que els llibres horaris aportats no tenien cap valor probatori i de vacances guanyades i no realitzades, defensant que aquelles que havia efectuat l'any 2017 i que es desglossaven en els documents indicats corresponien a l'any anterior sense que l'empresa hagués acreditat que les vacances del 2016 havien estat efectuades.

Com hem precisat amb anterioritat, el llibre horari es troba signat pel treballador de tal manera que ara no pot discutir-ne el contingut. Quant als dies de descans s'aprecia que el treballador ha realitzat aquells que li corresponia en la seva globalitat malgrat hagi de convenir-se que no sempre l'empresari ha vetllat en que el treballador realitzi una jornada de descans per setmana, doncs el Sr. F. ha pogut treballar dues setmanes senceres seguides, i realitzar els festius corresponents a les mateixes amb posterioritat.

En relació a les vacances reclamades, s'extreu de les actuacions que el Sr. F. va gaudir de vacances durant 16 dies el mes de febrer del 2016 i 8 dies durant el mes de setembre del mateix any, figurant en el llibre de treball que les mateixes corresponien a vacances del 2016. En relació a l'any 2017, efectuava

10 dies de vacances durant el mes de març, el primer del qual s'imputava a l'any anterior. En aquest context, el treballador va realitzar 25 dies de vacances corresponents al 2016 i 9 dies corresponents al 2017.

Pel que es refereix a l'any 2017, atès que la relació laboral s'extingia el dia 10 de juny, la prestació laboral es va desenvolupar durant 161 dies equivalents a 0,44 anys. En conseqüència les vacances guanyades per aquest període ascendien a $30 \times 0,44 = 13,2$ dies. En haver-ne efectuat 9, al moment de la liquidació calia compensar 9,2 dies (4,2 dies del 2017 i altres 5 dies de l'any 2016).

Atès que en la liquidació practicada, la societat defenent va pagar la suma equivalent a 9,75 dies de vacances, la pretensió del Sr. F. ha de ser rebutjada, i el recurs d'apel·lació interposat rebutjat.

VII.- En atenció a tot l'exposat, escaurà estimar parcialment el recurs d'apel·lació interposat, revocant-se parcialment la Sentència de data 27-6-2018, disposant en el seu lloc que cal estimar parcialment la demanda, condemnant-se la societat ., XXX SLU a satisfer al Sr. A.F.S.:

- La suma de 3.976,03,- € en concepte d'hores extraordinàries degudes, que haurà d'incrementar-se dels interessos legals comptadors des del moment en que cada hora havia de ser satisfeta i que serà fixada en seu d'execució en atenció als llibres horaris aportats per la representació processal de la mercantil demandada.

- La suma de 101,54.- € en concepte de festius treballats i no recuperats que escaurà incrementar amb els interessos legals comptadors a partir del 10-6-2017, data de l'extinció del contracte de treball, i fins el seu total pagament.

La societat XXX, SLU, haurà de declarar i cotitzar els esmentats imports prop de la CASS de conformitat amb les regles legals d'aplicació.

En un altre ordre d'idees, la societat demandada ha de ser condemnada

al pagament de les costes ocasionades en la instància, inclosos els honoraris d'advocat i això en mèrits de la doctrina constant i reiterada d'aquesta Sala que vol que en matèria laboral, l'estimació encara que parcial de la demanda suposi la imposició de les costes a l'empresari.

Finalment escaurà confirmar la part decisòria de la Sentència recorreguda per a tots els altres extrems.

VII.- En atenció a l'estimació parcial del recurs articulat i la matèria laboral del present judici, escau imposar les costes ocasionades en aquesta alçada a la part recorreguda, inclosos els honoraris d'advocat del demandant.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR de manera parcial el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal del Sr. A.F.S., contra la Sentència de data 27-6-2018 que es revoca parcialment, disposant en el seu lloc l'estimació parcial de la demanda, condemnant-se la societat XXX, SLU:

- a satisfer al Sr. A.F.S. la suma de 3.976,03,- € en concepte d'hores extraordinàries degudes, que haurà d'incrementar-se dels interessos legals comptadors des del moment en que cada hora havia de ser satisfeta i que serà fixada en seu d'execució en atenció als llibres horaris aportats per la representació processal de la mercantil demandada.

- a satisfer al Sr. A.F.S., la suma de 101,54,- € en concepte de festius treballats i no recuperats, més els interessos legals meritats des del dia 10-6-2017.

- a declarar els esmentats imports prop de CASS de conformitat amb les regles legals d'aplicació.

- a satisfer les costes ocasionades en la instància, inclosos els honoraris d'advocat del demandant.

Per la resta escau confirmar la part decisòria de la Sentència recorreguda.

Escau imposar les costes ocasionades en aquesta alçada a la societat XXX, SLU.

Així per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.